

Št. 12

V Celji, dné 15. decembra 1892.

Leto I.

Listi iz dnevnika.

II.

Tam ob Savi, tam ob cesti
Javor-gosli stavec vbira;
Tam ob cesti, tam ob Savi
Starcu spev iz prs izvira.

„Tam na Kosovem, na polji,
Sto živelu korenjakov;
Tam na Kosovem, na polji,
Živel je junak junakov.

Slava Kraljeviču Marku,
V buzdovan se je zaljubil!
Slava Kraljeviču Marku,
Turku brado ž njim je skubil!“

Tam ob Savi, tam ob cesti
Sluša pevca veren narod;
Tam ob Savi, tam ob Savi
Še cvetè junakov zarod!

Dobroslav.

Nazaj ne bo ga več nikdar!

Zakaj solzi se ti oko,
Dekletce mlado, dekle milo
Kaj pač se ti je pripetilo?!
Zakaj solzi se ti oko?

Za ljubim točiš te solze,
Ki v boju je brezupen pal,
Ko srce tvoje je spoznal?
Za ljubim točiš te solzé?

Nezvesta bila si mu ti!
Zató si smrti je želel,
Zató v vihar je divji šel!
Nezvesta bila si mu ti!

Nazaj ne bo ga več nikdar!...
Na širnem polju križ stoji,
Pod njim ljubeče srce spi...
Nazaj ne bo ga več nikdar!

Jaroslav.

V šesti.

Humoreska. Spisal R. Murnik.

(Konec.)

„Oj, zēmlja širna, zēmlja lépa,
Ti vsa si bila moja last;
Zdaj ózka kletka me zaklépa“
(S. Gregorčič).

Kar je Šuško obetal v svojem izvirnem dopisu, to je tudi moško storil. Po končanem pouku hitel je za profesorjem ter mu odkritosrčno razodel vse svoje hudobije, nakane in kabale, katere so bile spravile Kislico v tako nesrečo. Takó je pokazal na lep način duševno eleganco slovenskega dijaka. Gospod Lipan se mu je zahvalil za to pojasnilo ter mu zagotovil, da se ga bo spomnil pri konferenci gledé na kazen prav vredno Obsodili so ju na par ur prebivanja v „dičnem hramu“. Šuško si tega ni gnal Bóg ve kakó k srcu; huje je vplivala kazen na Kislico. Ko je dobila Barba usodepolno naznanilo in ga vprašala po raznih detailih vsega zlega, molčal je početkoma, kakor bi imel vodo v ustih.

„Infandum, regina, iubes renovare dolorem“!

Pozneje pa se je posrečilo preiskovalnemu talentu njenemu, da je izvedela vse podrobnosti od spokorjenega grešnika. S fino, skôro juridično bistroumnostjo je prevdarila in izpoznala, da je Ivan Kislica takórekoč popolnoma nedolžen. „Kaj? In zaprt naj bi bil še povrh! To se ne sme zgoditi, ne! Takoj k profesorju! Precej vidimo, ali je še kaj pravice na svetu

ali ne! Kaj? Ako bi bil že Tine, no zánj bi se ne zmenila dosti, toda Ivan! Ne bo ne zaprt, on, ta revež, ki tiči vedno v knjigah in takó malo jé! Kaj?“

Ker nastopa Barba v tem poglavji aktivno, bilo bi umestno posvetiti orisu njenega bitja nekoliko skromnih vrstic. Ivanova in Tinetova „gospodinja“ je bila suhotna babúza srednje postave in neskončno dolgih, korenjaških rok, precej velike glave in izbuljenih vodeno-modrih očij. — Cicero je vprašal nekoč svojega jako majhnega zeta Lentula, ki je vlačil s seboj vedno mogočen meč, kdo ga je privezal k meču; prav takó upravičeno bil bi lahko vprašal kdo Barbo, kdo jo je prilepil na njen velikanski — nos. Naj si pa uže bo, kakor hoče, ona ga je visoko cenila in prav je imela. Odmenjene so mu bile tri nemalo važne funkcije. Mimo dihanja vporabljala ga je še za drugo menj vsakdanje, namreč za njuhanje „najfinejših“ in najdražestnejših vrst drobnega tobaka in za to, da je izraževala svoje misli skozenj. Vse njeno bitje pa je kazalo nekovo odločnost, izraženo zlasti po trdi energični hoji, hitrem kretanju in resolutno zaprtih tesnih ustnicah. Razven tobaka čislala je še dvoje na svetu. Prvič kavo! To „bodrilno pijačo“ je ljubila tolikanj, da bi se bila kosila lahko z marsikom, celó z Napoleonom, ki je shranil lahkotno nad dvajset čašic. Druga njena

slabost je bila — loterija. Vrednost svojih dijakov je cenila zgolj po izrekih „pravih egiptovskih sanjskih bukvic“. Ta skrivnostna knjižica ji je bila pravi orakel. Kakor hitro je dobila novega studenta, brž ga je vprašala, katerega meseca je rojen. Po podatkih tam navedenih je dotičnika temeljito ocenila. Za Kislico na primer je bil značaj takó dobro zadet, da ni mogoče natančneje: „Rojen biti v mesecu marcu, v znamenju ovna pomeni tih in miren značaj, ki vse rad prenaša in se rad usmili drugih. Večkrat je primoran da prestane najhujše boje, vendar slednjič zmagajo njegove dobre lastnosti. Običajno je žalosten in otožen ter rad ogleduje naravo“. Nič menj za flegmatika Tineta: „Rojen biti meseca junija v znamenji raka pomeni previden in najmirneje delujoči značaj, ki ne more delati s hrumečimi valovi časa vsekdar enakih stopinj. Redno skrbi za svoje gospodarstvo in živi prav zmerno. Dasi pa nista bila rojena Tine in Ivan junija, oziroma marca, temveč decembra in avgusta, navzlic tem nenatančnostim je spoštovala Barba svoje „bukvice“ bolj, nego vse druge in hvalila vse prek umetne skrivnosti v knjižici zabilježene, takó tablico, „pokateri se razvidi, kaj pomenjajo sanje vsled nebeških znamenj“, potem „Skrivnost, da zadeneš ambo“, „Umetnost, kako prerokuješ iz zdrobljene kuhane kave“, nadalje „Kazalo srečnih in nesrečnih dnij“, zraven „tablico o skrivnem kockanji; sem postavljena, da bi služila našim bližnjim“.

Grešni človek, kaj hočeš več ?

Da mi pa kdo ne očita, da orgljam stari Barbi zgolj hvalo, češ, kako je bila z vsem potrebnim lepo preskrbljena, zató odkrivam tudi njene nekrepostne strani ter neustrašeno, vendar strogo po virih, izjavljam, da je poznala vsa stanovanja profesorjev gladko na pamet, profesorji pa njo, kakor slab groš. Ti me razumeš, dragi čitatelj, kaj in kako! Razven te malenkosti imela je še napako, ki je bila lahko na kvar njenim varovancem; očitno je bila preveč navdušena za teorijo kemiških izpremen materije. Naj so poslali „učeci se mladini“ od doma skrbni stariši gnjatij ali plečet, pogač ali kolačev ali ovočja, vse se je izpremenilo v čarovniški kuhinji naše Barbe v navadno prikazen, v „solanum tuberosum“, po domače v „krompir.“ — —

„Križani amen! Vse je dandanes narobe, pravico in nedolžnost zapirajo in zatirajo. Takoj popoldne grem k Lipanu in mu vse povem, kakor se spodobi. Ne bo mi ne zapiral nedolžnega Ivana, tako dobrega in ponižnega“.

Udova Barba, za krivično zatirano nedolžnost tolikanj vneta, napotila se je res še tisti popoldan k učitelju. Saj je bil pa tudi zadnji čas, — sobota. Jutri, v nedeljo naj bi nastopil Ivan svojo kazen.

Energično je stopala ženica proti Lipanovemu domu v duhu ponavljajoč svojo prav takó ostro kakor ganljivo filipiko. Ali, vse njene govorniške studije so bile zaman; njenemu zvonjenju se ni odzvala živa duša.

Profesor Lipan je imel postrežnico, ženo čevljarjevo, ki je krparil v tej

hiši v pritličnem stanovanji. Sem se obrne izvedena Barba.

„Dober dan, dober dan, kaj? No, oča, kako pa in kaj?“

„No, takó, takó, he, he“.

„Prav izvrsten tobak imam, oča Zavrl, poskusite ga, prav svež je, kaj?“

„Hvala, he, he, no . . . ha . . . in kaj bo dobrega, he, he?“

„Kje pa imate mamko, kaj? Rada bi govorila ž njo par besedij. Kaj? Eh, déte, déte, ravnokar prihaja. Dober dan, gospa Zavrlava, dober dan! Prosim vas, ali je gospod profesor Lipan doma? Kaj?“

„Ne“ odreže se kratko krojačeva „lepša“ polovica,

„Ali veste morebiti, kdaj pride zopet?“

„Ne“.

„Kaj! Nekaj nujnega imam namreč ž njim govoriti, svetujte mi, povejte mi, kje ga dobim.“

Ne morem!“

„Tako! Ne morete. No, veste kaj, to pa naravnost ni lepo od, vas da ne morete! Kaj! Jaz vam pa tako povem, da vi morete, da pa nočete. Vi ste v zvezi, — mislite, da ne vem, — vi ste v zvezi z mojo sovražnico, z Lizo, vi, kako morete“

„Oho! Jaz nisem v nikakeršni zvezi, — toda kaj takó razgrajate, zakaj takó kričite, kdo vas je klical!“

„Kdo me je klical! Glejte si! Kaj? Dolžnost me je klicala, dolžnost! Kjer me srbi, ondi se praskam. Ne bo mi svet očital, da se ne pobrinem za svoje studente. Kaj? Nikdar še ni bil nikdo od „mojih“ zaprt, pa naj bo zdaj? In

jaz bi se zató ne zmenila. In ko gré vse po krivici? Jemnasta vender! Kdor se preveč poniža, njega pohodijo! Jaz bi svojih fantov ne branila? Kaj? Vsaka krava po svojem teletu veka! Veste, vi, žena, to vam povem, vaš gospod profesor se je hudó zmotil, strup tega sveta“

„Ali, kaj je to meni mar“ odvrnila je nič menj razjarena Zavrlavka ter pridejala s svojim močnim organom še nekoliko krepkih, takó, da je morala umakniti se Barba. V največjih škrip-cih pri tem čudnem prizoru je bil čevljar, ki se je bal zameriti se prej takó prijazni darovateljici tobaka, nič menj pa tudi svoje žene. Veselo se je oddahnil, ko se je odstranila užaljena Barba.

In takó sta romala nekega lepega nedeljskega jutra po končani službi Božji v „carcer“ dva nadepolna mladeniča z obilnim pisalnim orodjem. Da bi izgotovila tim mirneje svoje naloge, odkazali so jima vsakemu poseben razred. Dočim se je lotil Kislica nemudoma svojega dela, vedel se je Šuško v marsikakem oziru nenormalno. Najprvo je vrgel diktirane naloge čaka-jočim somišljenikom skozi okno na dvorišče, potem pa si je nekoliko ogle-dal sobo in določil operacije, ki naj bi mu preganjale dolgčas tako dolgo, da ga ne pozovejo od zdolaj tovariši, naj potegne rešene in priložene naloge po nitki navzgor. V klopeh je takój zapazil mnogo knjig in zvezkov tu in tam nakopičenih, dočim so bile neka-tere, zlasti sprednje klopi skôro prazne. Šuško je torej vzal, kar je našel in

pravično razdelil po vseh klopeh, vsakemu jednako, popolnoma nepristransko. Jednakopravnost je hotel uvesti tudi gledè na kvantiteto črnila. Ker je pa videl, da ga je za ves razred premalo, in da bi ga nekateri niti najmenj ne dobili, izlil je še to, kar je dobil v večjo steklenico, katero je bil zapazil na peči. „Zdaj so zopet vsi jednaki, nobeden nima nič“ je dejal ter vrgel steklenico na dvorišče. Potem je nekoliko časa vlekel na ušesa, jeli kdo zapazil njegov najnovejši zločin, je li kdo stopa po stopnicah gori. Vse tiho. Ivanu se zazdeha. Na dvorišči zapoje petelin. Brž s kredami nanj, Ali kreda mu poide; „vulpes scholasticus“ vsede se torej za „skrinjo skrivnostno“, katera mu je delj čas predmet živega zanimanja. Ko se naveliča raznih mehaničnih poskusov in globokoumnih razmotrivanj, jame loviti — muhe ter jih spušča drugo za drugo skozi ključavnico v kateder. Tako torej ni držal ni trenotka križem rok, dasi je bil „procul negotiis“. Naloge je pozneje srečno vzprejel po nitki ter jih „izgotovil“ mnogo prej nego Kislica, ki se ni hotel mešati v nobene spekulacije z vrvicami.

Barba pa je vprašala svoje „egiptovske“ za svet in našla: „Metlo videti, — razprtija med prijatelji in znanci, 27. Klobuk, pomečkati ga, — v neprijetne okolnosti zabresti, 9. Ječa, v njej biti, — povišanje, 78. Vse tri številke je stavila drugo jutro verno na razne kraje.

VI.

„Samó to znam, samó to vem,
Da pred obličje nje ne smem“.
(Preširen).

Odslej je bilo preboleti Kislici mnogo dobrih in slabih dovpitov nagajiv koleg. Vender pesnikovati ni nehal. „Zavidajo me, ne zmenim se zanje; invidia gloriae comes“! Sanjaril je kakor prej in v gozdu in logu iskal najad, limnad, drijad, hamadrijad, lejmonijad, vseh nimf in vil višjih in nižjih slojev. Doma je pa pisal in pisal. „Dlan doma mu ne odreče.“ Tudi v šoli je posvetil vsak čas, kadar je mogel, „Apollini et Musis“. Njegovo sedemnajstletno srcé se je krčilo velike žalosti; niti sam ni vedel, kaj prav za prav hoče. To se je sevè tudi zrcalilo v njegovih proizvodih.

„Glasovi so jednaki
Žal'vanju pubčev v mlaki“.

Da bi pa stopil iz ozkega kroga prijateljskega, v katerem sta samevala s Sedlakom, da bi tedaj stopil na prostrano polje javnosti, poslal je in pošiljal obema takrat izhajajočima leposlovnima listoma svoje pesni kar na debelo.

Tudi Tine je ostal, kakoršen je bil, dasi se je bližal konec semestra. Zvesto se je držal zlate resnice: „Prazen žakelj ne stoji“; prav tako mu je prijalo geslo, ki pravi, da je bolj dvakrat jesti, nego jedenkrat stradati. Nekoliko, pa le nekoliko mu je grenila mirno življenje jedino grška slovnica, in radi nje je odločno obsojal babilonsko zmešnjavo in razvoj raznih jezikov. V obče je bil „logičen nihilis t“

to je, trdil je, da je vsako znanje nemogoče. „Und das Wissen ist der Tod“! V kritičnih momentih zanašal se je na ustno tradicijo svojih sosedov prišepetovalcev.

„Nikdo me ne umeje!“ tožil je Ivan. „Toda stoj! Njej, Ani, pošljem svoje pesmice. Da nisem tega uže prej storil! Ona bo cenila moja čustva, in solze, kristalni biseri, porosili ji bodo krasno okó!“

Prav lepo je prepisal Kislica svoje „najnežnejše“ stihe v poseben zvezek na fin papir. Naslov pa je previdno izpremenil: „Cvetice; metuljčki in zefir;“ izbral si je tudi drug psevdonim: „Amor“. Snopič je ovil čedno z rudečim trakom in vse odposlal „preblagorodni gospodični Anici Kresovi“ rekomandirano po pošti

Doba premestnih izpitov je bila prav blizu. Tine Sedlak je nanagloma zbolel, kakor je to že nekaterim dijakom navada take čase. Bolan je hotel biti pa le nekoliko dnij, da se vsaj površno seznanj z najpotrebnejšimi pravili večkrat omenjene gramatike. Tine je poučeval v hiši doktorja Kladarja njegovega sina, nadebudnega prvošolca Stankota. Ker bolnik ni mogel izvrševati dolžnostij instruktorjevih, nadomestoval ga je prijatelj Ivan.

Danes je šel tretjič tjá.

Proti koncu ure vstopila je v sobo Minka, starejša sestra primančeva ter Ivana povabila, naj gre za trenotek ž njo. Nekoliko presenečen sledil ji je Kislica skozi krasno in ukusno opravljen salon v manjšo stransko sobo. Tam je sedela ona! No, kaj mislite,

kdo? E, njegov ideal! In ta njegov ideal je bil očividno prav dobre volje, neprenehoma se je smejal, sevé jako melodično, in kazal zobčke, seve jako bele in svetle.

„Hahaha! Hehehe! Hihih!“ tako je šlo v jedno mèr, sevé jako zvonko.

Minka predstavi, Ivan „napravi srečno jeden svojih najnerodnejših poklonov in zajecija nekaj o velikem veselju, o časti, etc. Oj, on se je same sreče komaj čutil! Ž njo biti skupaj v jedni sobi, dihati jeden zrak, sevé, duhteč zgolj po nektarju in ambroziji, poslušati nje sladki smeh, oh, sevé same nebeške akorde, gledati to rajsko in toliko časa opevano bitje, vse to, preveč, elizijum!

Naposled premaga Ana smeh in „čez blestečo njeno zobno ograjo izlete krilate besede“: Vidite, gospod Kislica, tu mi je poslal neznan šaljivec zvezek pesmic. Takó kratkočasne so, da ne kmalu kaj takega in nisem se zlepa še toliko smejala, kakor tedaj, ko sem jih brala. Čitala sam jih v zavodu tudi svojim tovarišicam, in, zagotavljam vas, vse smo imele solzne oči samega smeha. Pomislite samó:

„Ljublan'ca dela čuden šum,

Sreč pa pravi: „Búm, búm, búm!“

„Búm, bum, búm, hihih, búm, héhehe, háhaha, bóm, bum, búm, bim, bam, bóm!“ Že se je zopet smejala, Minka je pomagala, nazadnje je obedve spremljal še Ivan. Na tihem bodi povedano, da se je hahljal tudi mali Stanko, ki je prisluškal pri vratih.

„Rada bi vedela, kdo je ta gospod, da se mu zahvalim. Bodite takó pri-

jazni, povejte mi njegovo ime!“

Stežka je odgovoril Ivan. „Kakor bi vam rad ustregel, ne morem“. Zopet se pokloni takó nerodno, kakor je to znal jedino on in — odide.

Ni pa še izpraznil kupe bridkosti do dna. Urednika leposlovnih listov

sta mu, — usoda! stoprav danes pisala in izrazila najgloblje obžalovanje in tiho sočutje gledé „poslanih pisarij.“ — Poraz je bil zdaj popolen.

Še tisti dan je Ivan zopet človek postal. Pravijo da je zvečer peč kuril, dasi je bilo meseca julija.

Obup in tolažba.

Poletna, komaj znosna pekočina,
Grozeča strele sila kar ne mine;
Jesen prihaja; žalostne spomine
Prinaša s sabo; tužna plan, dolina. —

Še večja pa se v sreču bolečina
Pojavi, kedar beli sneg planine,
Odene s plaščem pisane ravnine.
Tolažba — pomlad zlata — je jedina.

Prišli so za me mračni zimski dnovi;
Potrta duša skoraj obupava.
Od daleč pa se slišijo glasovi:

„Ne obupuj, saj kmalu ti priplava
Rešilna ladija in časi novi;
Ko zgine zima, cvetje bo v naravi!“

Nevesin.

O slovenskih prevodih iz ruščine.

Piše S. J. Kogej.

(Konec.)

Tudi to ni prav, da ne prevaja nekaterih ruskih besed. Istina, da ima ruščina mnogo izrazov, ki jih ni možno prevesti tako kratko in lepo; a prevesti se jih vender-le mora, dasi časih bolj okorno (ako primerjamo namreč ruski izraz). Tako pušča n. pr. na str. 207 besedo „karaul“, katere izvestno ne razume nobeden Slovenec, ki ne zna

ruščine; na str. 135 besedo „podvig“ in mn. dr.

Vse te besede bi bil jako lahko in še lepo prevel, zato ni umevno, zakaj jih ni. Morda je hotel s tem dokazati, da je rabil pri prevajanji izvornik? . . . No s tem gotovo ni ničesar dokazal, kajti v prevodu je vender mnogo takih mest, ki dovolé su-

miti tujo pomoč ali, ako uže ne tega, pa tuji duh i slovenščini i ruščini. Na str. 36 piše n. pr.: „Ali me morda *tako trpeti* ne moreš?“ dočim je v ruščini: „Ali, nadaljeval je, — sem ti povsem zopern“ (ненавиستنъ)? — Na strani 47, pripoveduje, da je postavil napis Jermolov leta 1774, m. 1824. — Dalje prevaja na str. 57: „Dolgočasil sem se za smrt . . . kar dobim povelje . . .“ a v ruščini: „Tedaj postalo mi je dolgčas . . . Kmalu so me prestavili . . .“ Na str. 67.: . . . „*kaj sem bil v njenih očeh*, da bi . . .“ mesto: kaj sem pa jaz (что-жь я так), da bi . . .“ Prim. še str. 34, 38, 44, 48, 58, 71 itd.

Morda g. prelagatelj tudi ni rabil tujega prevoda; a v tem slučaju je pokazal, da mu ni dobro znan ní naš, ní ruski jezik. To je pokazal tudi na drugih mestih, katera prevaja jako okorno. Na str. 46 piše: „Dve celi uri potrebovali smo, da smo prešli pot, ki je komaj pol ure dolga,“ dočim stoji v ruščini kratko in jedrnato: „dve vrsti v dveh urah!“ — Na str. 69: „Nesem mogel strpeti, da bi ne . . .“ mesto same besede „nehoté (нево́лно)“, kakor v ruščini. — Istotako na mnogih drugih mestih, n. pr. 22, 23, 61, 66, 162, 200 i dr.

Tudi to mi ne ugaja pri prelagatelji, da je tako omahljiv in nedosleden. Besedo *цѣль* prevaja z „namen“ in „pomen“ (str. 3), dasi pomeni isto in se zadnji besedi izključujete. Tako besedo *ничто* na str. 93 z „ni čisto“, na str. 100 „ni varno“. Dalje piše „nemam“ in „nimam“, „nesem“ in „nisem“, „Aragva“ in „Akoragua“. Dosleden je bil pač v jedni stvari, to je v besedi

„proklet“. Kletvine menda ne zna druge, ker rabi samo to. A zato se mu je ta tako priljubila, da mu je vse „prokleta“, dà, celó beseda *брань*. Še tam, kjer ni v ruščini o kletvi ní duha, ní sluha, utiče jo sam, n. pr. na str. 31, 47, 53, 62.

Iz vseh navedenih podatkov vidimo, da g. I. P. nema sposobnosti za prevajanje, da sta prevoda „Sebastopolj“ in „Junak našega časa“ taka, kakoršnih nas Bog varuj v slovenščini. Čudno se mi zdi, da sprejemljejo uredniki táko blago, tem bolj, ker je še jezik tak, kakor v kaki stari molitveni knjigi. Slovnčnih in drugih pogreškov je ogromno in še takih, kakoršnih ne nahajamo več od l. 1848 dalje. Na primer, na strani 41 piše: „*odpirale* so se črna brezdna“, potem str. 48 „*popeljamo*“, str. 73 „rekoč“, str. 82: „Počakajte *še eno malo*“, str. 85 „jest“ mesto „jaz“, str. 87 „prišli so *povedati*, . . . ko sem bil *jez* že napravljen *za na* pot“, str. 100 „hčer“ (nominat!) m. hči, str. 123: „da dobi kaj za *vodka*“, str. 125: „nad *umirajočem*“, str. 137: „na *hrptu*“, str. 195: „vrata, *sezidane*“, str. 231: „pred dvema *minutoma*“, str. 241: „prišel sem *naznaniti*“ . . . Razven teh in mnogih drugih slovnčnih napak, katerih uže ni več možno dobiti v slovenski knjigi, nahaja se še mnogo drugih nedostatkov.

Nedoslednost pisateljevo omenil sem uže gori, a isto moram ponavljati tu gledé na rabo pripovedovalnega glagola. G. I. P., kot poznavatelj ruščine, moral bi vedeti, da dovršni glagoli nemajo sedanjika. Zato bi se moral v pripovedovanji držati dosledno prete-

klega časa, ne pa sedaj preteklega, sedaj sedanjega, kakor na str. 8, 10, 12, 51, 54 i. t. d. Istna, da se rabi sedaj v pismeni slovenščini mnogo-krat sedanjik, a rabi se vsaj dosledno, dasi je nepravilen in se ga narod poslužuje le malokje. S tem v zvezi je tudi ta pogrešek, da opisuje g. prelagatelj bodoči čas dovršnikov z „bodem“, n. pr. „bo prenočil“ (str. 74), „bo preklel“ (str. 75), „pogovorili se homo“ (str. 83) i mn. dr. Pisatelj zamenjuje dalje vedno glagol „vesti“ in „peljati“, ko piše n. pr. „peljali so naju v sobano“ (str. 18), „odpeljal sem Pečorina iz sobe“ (str. 67) in drugod. „Vesti“ pomeni vender kar nemški „führen“, a „peljati“ — „fahren“. Nemčizmi so izrazi: podam se (str. 46, 58, 60 . . .), obnašanje (str. 79, 132), dopasti (str. 133), neizrekljiv (str. 230), usedem se (m. sedem), uležem se (m. ležem), če tudi (m. dasi), celi dan (m. ves dan) i dr. Napačno je tudi „privadim se žvižganja“ (m. žvižganju str. 43), „planila je . . . pokojča . . . in pokajoča“ (str. 102), „tedaj“ (m. torej, str. 192). Čudno se mi tudi zdi, zakaj se piše še sedaj tako često gen. pl. „besedij“ (m. besêd, str. 190). Saj „beseda“ vender ne spada k *i*-deklinaciji!

S tem sem označil glavnejše nedostatke prevoda „Junak našega časa“. Gospod prelagatelj I. P. razvidi iz tega sam, koliko učenja mu še nedostaje. Ako služi torej stvari in ima dobro voljo, potem naj se pouči še nekoliko v ruščini in slovenščini in začne šele tedaj prevajati, ali pa sploh opusti ta posel, kateri sedaj ni za-nj.

III.

Manjši prevodi.

Omeniti hočem na kratko še druge prevode, ki so se pojavili tekom zadnjega leta. Bilo jih je po številu še precej, a po vsebini malo, ker bili so večinoma kratki. Najobširnejši je „Kneginja Ligovska“ (odlomek romana M. J. Lermontova, poslov. Vrbanov), kateri je izhajal v „Slovenskem Narodu“ od novembra meseca l. l. dalje št. 252. Preveden je v obče še dovolj dobro, dasi je ušel tudi temu prelagatelju tu pa tam kak pogrešek. Vender kaže ves prevod, da je rabil prelagatelj ruski izvornik — in to je velike važnosti, ker je pri nas prerado redkost. Na nekaterih mestih jo zavije prelagatelj še preveč po ruski. Morda je tudi to ruski vpliv, da rabi v nominativu „hčer“ mesto hči . . . Toda kljub vsem tem malenkostnim hibam — bi gotovo ne bilo napačno, da se ta prevod nekoliko popravi in „Junak našega časa“ dobro prevede ter oba vkupa izdasta, ker sta po vsebini kar dvojčka in še sedaj zelo priljubljena.

Drugi prevodi v minolem letu so manjše vsebine. Med temi ste dve povesti N. V. Gogolja in to: „Majska noč ali utopljenica“, prevel V. K. Ratimir, (v „Edinosti“ l. l. št. 95—103) in „Neprostopvoljni ubijalec“, prevel Z. Dokler v „Slovenskem Narodu“. Zadnji prelagatelj, Z. Dokler, prevaja še dokaj dobro in natančno, le tu pa tam nekoliko preveč okorno, radi česar pa še ne izgubi toliko veljave, kakor sicer ako rabi prelagatelj tuj izvornik, česar pa g. Z. Dokler ne dela.

Naposled so še nekatere krajše povestice, katere je prevel V. K. Ratić. Te so: „V nočni tišini“, napisal S. Pronskij („Slov. Nar.“ od svečana dalje, št. 45—56), „Perica“, napisal J. D. Ahšarumov („Edinost“ od prosinca dalje, št. 1—10) in „Otroci“, napisala M. Krestovska („Slov. Nar.“ v juliju, št. 159—165). Vse te so kratke, a lične povestice in primerne posebnost za manjše časopise. „Slovenski Narod“ pa bi mogel priobčevati tudi obširnejše prevode, ako bi se čitatelji kaj bolj zanimali za rusko leposlovje. No, čitatelji dnevnikov se navadno nočejo pečati več časa z dolgim prevodom, — radi imajo le kratke. Toda temu ni možno vedno ustreči. V „Slovanskem Svetu“ izhajajo letos lepi odlomki iz ruske proze in poezije, a imajo bolj didaktičen namen nego zabaven. G. Lamurskij navaja namreč dotične prevode v latinici in v cirilici, katero je prikrojil za Slovence na podlagi staroslovenščine in ruščine. Namen mu je torej pokazati na ta način enakost slovenščine z ruščino in lehkost približanja teh dveh jezikov na podlagi cirilice, a ne prevajanje kot tako.

Vzrok temu, da pišem v „Vesni“ o slovenskih prevodih iz ruščine je, ker imam namen pokazati ruščine učečej se mladini, kako slabo se sedaj prevaja, in izpodbuditi jo s tem, k pridnejšemu, temeljitejšemu učenju ruščine.

O nujni potrebi in veliki koristi znanja ruščine mi pač ni potreba go-

voriti obširneje, o tem je menda pač osvedočen vsakdo. Vsakdo lahko razvidi, da Slovani smo v jezikovni razkosanosti povsem onemogli, zato se ne moremo vspeti do najvišje omike.

V tej svoji razkosanosti delujemo sicer vspešno na narodno maso; na visoke in najvišje kroge ne moremo vplivati izključno na podlagi domače slovanske omike. Prisiljeni smo iskati si duševne hrane drugje in, žal večinomoma pri tujih narodih. Vzrok našemu žalostnemu stanju je sicer tudi unanji pritisek, a mnogo, mnogo smo sami krivi svoje zavisnosti, ker ne skušamo uživotvoriti tega, kar smatramo lepim in koristnim.

Tako je tudi glede na rabo jednega slovanskega narečja občeslovanskim jezikom. Da je v to najsposobnejši in najnaravnejši ruski jezik, dokazalo in priznalo se uže večkrat. Opozajam čitatelje le na izvrstne razprave o tem vprašanju g. Fr. Podgornika v „Slovanskem Svetu“ in „Parlamentarju“.

Znanje ruščine je za vsakega omikanega Slovenca postulat, ne le priporočilo. Naša mladina je sicer itak preveč obložena z učenjem, a njena nadarjenost združena s pridnostjo premagala bi vse težave. Treba je le še volje, potem bode znanje ruščine bolj razširjeno v Slovencih, kakor je, potem se ne bodo pojavljali tako piškavi prevodi, kakor sta n. pr. „Sebastopolj“ in „Junak našega časa“.

 Glasnik.

Čitateljem in čitateljicam „Vesne“. Mi-
sel, da bi se ustanovil dijaški list ni nova.
Uže l. 1854. imeli so ljubljanski osmošolci:
Bril, Erjavec, Kermavner, Mandelc, Stritar,
Tušek in Zarnik — kateri so nam poleg
Cegnarja, Valjavca in Levstika pred več kot
tridesetimi leti osnovali našo leposlovno,
osebito pripovedno literaturo — svoj lite-
rarni list „Vaje“ in od tega časa naprej
mogli bi zasledovati, malo da ne vsako
leto manjše ali večje početke. Vendar pa se
je posrečilo le listu, ki ga spisujejo Alojz-
niki v Ljubljani, da si je pridobil stalnost;
list izhaja uže redno leto za letom.

Početkom tekočega leta izpolnila se je
slednjič dolgoletna gorka želja slovenskega
dijaštva: ustanoviti si javen občedijaški
list. — Prva številka, ki je izšla dne 15. mar.
ca 1892, zakasnila se je iz raznih razlogov.
Kritika, boljše obsodba bila je splošno taka,
da nas ni mogla vzpodbujati. No, nihče ni
čutil pomanjkljivosti prvega začetka bolje,
nego izdajateljstvo samo, in ni nam na umu,
da bi se zagovarjali v tem oziru, ker smo
uže jeden pot izjavili, da se klanjamo sodbi
našega občinstva, in na tem stališči sto-
jimo še danes: občinstvo naj sodi če je list,
vreden, da živi še na dalje. — Toliko pa
smemo z mirno vestjo reči, da smo se po-
šteno trudili v svojem prostem času, ko so
drugi počivali, po svojih slabih močeh delali,
pisali, uredovali, odgovarjali in upravljali
tako, kakor smo mislili, da je najbolje.

Svoj stan, njegov organizatoričen raz-
voj in napredek, idejo njegovega duševnega
zjedinjenja zagovarjali smo vsikdar neustra-
šeno, potegovali se za gmotno in socijalno
povzdigo slovenskega dijaštva in opozarjali
pri vsakej priliki na veliko važnost naših
akademičnih društev, o katerih smo prina-
šali po možnosti razna poročila. Vodila nas
je pri tem gotovo jedino prava misel, da
je in mora biti akademično društvo sloven-
skemu dijaku v tujini ognjišče, pri katerem
se ogreva o blagodejnih žarkih domačega
žitja in okoli katerega se zbirajo akademiki
k skupnemu delovanju in razveseljevanju.

Vse to velja še v posebnej meri o novo-
ustanovljenem ferijalnem društvu. — Za
oba dela bode torej dobro, če postane v
prihodnje zveza med glasilom slovenskega
dijaštva in med akad. društvoma tesnejša.
V to pa seveda treba stalnih dopisnikov,
katerih smo skušali pridobiti tudi pri dru-
zih slovanskih društvih, vzlasti pri Čehih
in Hrvatih, kar se nam je deloma tudi po-
srečilo. Vendar ne moremo prikriti, da smo
imeli do zdaj premalo slovstvenih podpor-
nikov, pa tudi zanesljivih poročevalcev iz
dijaških krogov sploh smo precej pogrešali.

V ljubljanskem semenišči in po neka-
terih gimnazijah prepovedali so naš list;
okolnosti, ki niso v naši moči, branijo nam
podrobneje govoriti o tej zadevi. — Sicer
pa imamo podpornikov in nekaj sotrudnikov
tudi med duhovskim stanom.

Z veselim ponosom in s tolažbo nas
navdaja zares lepo število naročnic nežnega
spola, med katerimi štejem marsikatero
sotrudnico. To veliko število gospâ in go-
spodičen nam pač sme biti porok, da ho-
dimo po pravem poti, daje nam moči, da
vedno krepko in neustrašeno napredujemo,
kakor smo začeli, a naklada nam tudi dolž-
nost, truditi se z vsemi močmi, da se vredne
izkažemo tako lepega zaupanja.

Raznim željam in nasvetom skušali smo
vsikdar vstrezati, odgovarjali nanje v list-
nici ali je priobčili v „Glasniku“. Tudi za
naprej prosimo, da se naši prijatelji narav-
nost do nas obrnejo, ako ne bi bili v kate-
rem koli oziru zadovoljni z listom. — Iz-
zivali nismo nikogar, razvnemali nikdar
političnih strastij in napadani odgovarjali
le toliko, kolikor je stvar zahtevala — na
osebnosti pa sploh molčali.

Slednjič še jedno besedo gospodom bo-
gôslovcem, v prvej vrsti ljubljanskim. Ko
so po 2. št. oficijelno pretrgali zvezo z nami,
niso nam zato navedli razlogov. — Stališče,
katero mi zavzemamo, smo uže dostikrat
označili: „Vesna“ ne napada ne oseb ne
stanov, a stavlja se tudi vsakemu napadu
moško pa stvarno v bran. Dalje: proti veri

nismo se nikjer pregrešili, tudi proti nrvnosti ne. Interese slovenskega dijaštva — in kadar se nam je videlo potrebno, tudi slovenskega naroda sploh — pa smo skrbno čuvali in branili proti vsakemu naskoku, bodisi z desne ali leve, in to storili bomo tudi v bodoče. Mi nečemo moledovati za posamezne naročnike, rajši se držimo načela „clara pacta, boni amici“. Sicer pa velja gg. bogoslovcem še posebej Stritarjev izrek, ki smo ga uže nekoč navedli jednakim povodom: „Kakoršni so sotrudniki in podporniki, tak je list“. Druzega nimamo ničesar pripomniti. —

In sedaj ob novem letu obračamo se do vseh naročnikov in sotrudnikov svojih, do slovenskega dijaštva, pa tudi do vse ostale slovenske mladine, proseč prve, da nam vstrajajo, druge, da vstopijo v naše kolo in vzajemno z nami delujejo za prospah slovenskega dijaštva, slovenske mladine. slovenskega naroda, zvesti geslu:

„Vse za narod in resnico!“

Pogled v prošlo leto ne kaže Slovincem mnogo veselih trenutij. Politično življenje se je našemu narodu še bolj ogranilo nego popreje; brez upanja na preobrat, kateri bi mu do cela ugodil, pač pa z zavestjo, da si prej ali slej venderle pridobi dobro svoje pravo, zre v bodočnost. Naporu nasprotnikov ne morejo imeti trajnih vspehov, radi tega ne straši se boja. Žalibog, da se je poostril, deloma celó povsem na novo uprizoril strasten domač prepir, kateri se pač ne bo skončal, dokler uprizorjalci ne odstopijo iz političnega poprišča radovoljno, ali Bog ne odpre narodu oči, kadar ga zadene teška roka tujčeva . . .

Tem bolj nas veselé tisti redki pojavi, kateri nam krepé in množé narodno organizacijo ter nas navdajajo z novim pogumom za bodočnost. Reči smemo z letošnjim letom nastopil je v narodovem življenji in borenji nov faktor, kateri preceniti ne moremo: Slovensko ženstvo se je dvignilo kakor en mož! V jednom letu ustanovilo je 14 samo svojih podružnic družbe sv. Cirila in Metoda. Narodna zavednost ukoreninila se je mej njim, kakor se ni bilo nadejati,

in pognala cvetove, kakoršnih niso pričakovali niti najsangviničnejši optimisti mej politiki slovenskimi. Ker se vrlo narodno ženstvo tako živo zanima za našo narodno probudo in obrambo, prepričani smo, da bode borba družbe svetega Cirila in Metoda vspešna in blagodajna. Zajedno pa nas navdaja z veselim upom, da bode ljubljansko ženstvo na čelu združenega slovenskega kedaj delovalo na to, da se ustanovi osrednja višja deklška šola — in če bi jo imelo s početka samo vzdrževati! — ter se tako odpre našemu ženstvu na domači, narodni podlagi pot do popolne naobrazbe. Daleč, daleč v bodočnosti je res še realizovanje vseh teh nadej, vender doseglo se bode izvestno!

Tudi slovensko dijaštvo mora zaznamovati nekaj veselih pojavov v svojem stremljenji! Sestavil se je jednoten program njegovega delovanja in njegove organizacije, katerih važno delo je bila pač ustanovitev ferijalnega društva „Sava“ in morda ne mnogo manj pomembna ona našega glasila „Vesna“.

Slovensko ferijalno društvo je bilo za jednotno postopanje in zjednačenje vsega dijaštva neobhodno potrebno. Uže v prvem nastopu pridobilo si je občne simpatije, Iskrena naša želja je, da še dalje procvita in razvija svoje prekoristno in ne manj vspešno delovanje po celej domovini kakor doslej. Vestno pa se bode gotovo trudila tudi „Vesna“, da pripomore do zaželené bratske jedinosti med vsem slovenskim dijaštvom. — Z žalostjo pa nas navdajajo naporu proti slov. akad. društvom, katerim ni naše dijaštvo dalo nikakega povoda, in neopravičeno zatiranje napram vsakega narodnega gibanja na nekaterih srednjih šolah. Tolaži nas le misel, da oboje bolj in bolj pospešuje ljubezen slovenskega dijaštva do domovine in naroda in je potrja v brezobzirni narodni bodočnosti. —

 Vestnik.

Prvo krono družbi sv. Cirila in Metoda! Slovensko dijaštvo, ki je tako požrtvovalno in rodoljubno, pokaže naj to dejansko tudi

s tem, da daruje prvo krono, katero si posameznik prisluži ali dobi v dar, — naši prekornisti družbi sv. Cirila in Metoda. To je izvestno najlepši božični ali novoletni dar, kateri posvetimo svojemu narodu: Slovenski dijaki, storite tako in agitujte v tem smislu tudi med znanci in prijatelji! —

Slov. ferijalno društvo „Sava“ prične svoje delovanje v domovini z današnjim dnem. Ljubljansko okrožje priredi tekom božičnih počitnic en društven shod in po možnosti jeden zabaven večer. Gorenjsko okrožje priredi v januarju prijateljski večer v Radovljici. Ostala okrožja bodo vse potrebno pozneje ukrenila.

Slovenski velikošolci v Gradcu sklicali so pripravljen shod v svrhu prireditve sijajnega komersa slovenskega dijaštva. Nad 200 dijakov obeh velikih šol zbralo se je v veliki dvorani pravoslovne fakulte. Navzoča sta bila tudi kot zastopnika akad. senata, rektor dr. Schlager in slavni naš rojak prof. dr. Gr. Krek.

V imenu osnovalnega odseka otvoril je predsednik „Triglav“-a stud. med. Bleiweis-Trsteniški zborovanje in pozdravil navzoča dostojanstvenika. Na kratko je razložil na to namen shodu in predlagal, da se predsednikom izvoli cand. med. Jenko. Srčno pozdravljen otvori slednji debato o prireditvi komersa.

Stud. phil. Raul stavil je predlog, da se priredi še letos komers v Gradcu in se izvoli v to svrhu predsednik in ožji odbor.

Ta predlog se je soglasno vsprejel. Isto tako oni stud. ing. Herzberga, da se poišče, kaj je z rekurzom, kateri so slovenski dijaki uložili zaradi prepovedi vlani name. ravanega komersa. Sklenilo se je tudi, da se za slučaj zopetne prepovedi prizove odbor na vse instance, dokler ne doseže svojega namena.

Predsednikom izvolili so soglasno cand. med. Jenka. V odbor pa so stopili po trije Slovenci, Hrvati, Srbi in Poljaki in po en Čeh, Rusin in Bolgar.

Ko je predsednik zborovanje zaključil, oglasil se je rektor dr. Schlager obžalujoč, da ne govori nikakega slovanskega narečja,

in odobral častno akademično vedenje slovanskega dijaštva sploh, kakor je tudi še posebej pohvalno omenjal složno in prijateljsko občevanje slovanskih dijakov med seboj.

Burni „Živio“ in „Prosit“-klici sledili so besedam priljubljenega rektorja.

Komers priredil se je dne 3. decembra v „Annensäle“. Dijaštvo otvorilo ga je s slavospevom „Hej Slovani!“

Hrvatski velikošolci na Dunaji priredili so dne 12. novembra prof. Mandiću na čast zabaven večer. Nad 80 hrvatskih in slovenskih velikošolcev se je zbralo, da počesti navzočega gosta, s katerim sta došla tudi drž. poslanca Spinčič in Laginja. Predsednik „Zvonimir“-a cand. med. Grgurevič otvoril je zabavo in izročil vodstvo večera spretnemu drd. med. Juranović-u. Hrvatski tamburaški zbor in slovenski pevci razveseljevali so navzočnike med obilimi govori. Izmed Hrvatov so govorili Spinčič, Laginja, Juranovič, Velikanovič, Turak in Ibrahim-beg Defterdarovič, izmed Slovencev cand. jur. Maurer in stud. med. Jankovič, izmed Rusov pa predsednik „Bukovine“ Aleksejevič in Švarc. Vsi govorniki so soglašali v potrebi krepke, odločne in napredne narodnostne politike.

Slovanska akad. društva na Dunaji se letos prav pridno gibljejo in postalo je pravo tekmovanje med njimi. Vzгляд vstrajne „Slovenije“, ki se je dvignila na površje v vrsti svojih posestrim, pomnožil je delovanje mnogih drugih, večjih spolkov, kateri nočejo zaostati zanjo. Najbogatejše akad. društvo, srbska „Zora“, katero je doslej najsjajnejše nastopalo, dosega je gmotno mnogo šibkejša „Slovenija“, a za njo prihitel je „Česky akad. spolek“, ki hoče dokazati, da nikakor ne zaostaje na vnanje za omenjenima društvo-ma. „Zora“ priredi svojo besedo dne 26. junuarja, „Akad. spolek“ 31. junuarja, a „Slovenija“ 6. februvarja — vsi pri Ronacherji. — Kakor vlani deluje se med slov. akad. društvi, tudi letos na to, da se priredi skupni „slovanski komers“. Vlani se je namera razbila deloma radi policijskih ovir, deloma pa tudi radi razdelitve gmotnega

efekta. Upajmo, da se letos zadeva srečnejše skonča; nikakor pa ne sme ideja propasti za vso bodočnost!

Skupišče slov. akad. društvom in vsemu slovanskemu razumništvu na Dunaji sta „Slovanska Beseda“ in „Slov. pevsko društvo“. Pri njunih zabavah shajajo se razven običajnih posetov pri društvenih sejah dijaki vseh slov. narodov: radi tega važnosti teh društev ni moči dosta oceniti.

Poleg „Slovenije“ obstoje sedaj še sledeča slov. akad. društva: za Hrvate „Zvonimir“, za Srbe „Zora“, za Čehe „Akadem. spolek“ in „Spolek českých mediku a přírodopiscu“, za Slovake „Tatran“, za Poljake „Ognisko“, za Rusine „Sič“, za Ruse „Bukovina“, in „Kružok studentov iz Rosij“.

Akad. podružnica družbe sv. Cirila in Metoda v Gradcu obstaja sedaj uže 6. leto. Letnikov je imela v pretečenem letu 30, podpornikov 10. Skupno je nabrala za družbo 40 gold. 78 kr. Načelnik podružnici je bil cand. med. Vojska, soupravnika sta bila drd. med. Praunseis in cand. med. Krušič. — Na Dunaji se jednaka podružnica ne more osnovati vsled družbinih pravil, pač pa zbira dijaštvo denar za pokroviteljstvo, kakor vlani.

Slov. akad. društvo „Slovenija“ zbralo je svoje člane dne 10. novembra tretjič k redni seji. Navzočih je bilo 47 članov in gostov. Po 8. uri otvoril je predsednik cand. jur. Regally zborovanje. Iz poročila odboroškega posnemamo, da je knjižnica zopet narasla za 27 knjig od zadnje seje sem. Nadalje se je doslejšno stanovanje odpovedalo in društvo se preseli zajedno z „Zvonimir“-om v novo večje in lepše stanovanje uže ob novem letu. Zbor je dovolil odboru, da sme najeti stanovanje, katero bi z vsemi postranskimi izdatki stalo do 500 glđ. na leto. Tudi bo odbor skrbel, da se novo stanovanje primerno okraši.

Predsednik cand. jur. Regally predlaga nadalje imenovanje odbora, da priredi društvo tekom zimskega semestra slavnost. Po daljši živahni obravnavi sklenilo se je z dodatnimi predlogi t. t. cand. med. Goestla in stud. jur. Vencajza sledeče:

1.) Društvo priredi pri Ronacher-ji slavnost, obstoječo iz koncerta in plesa.

2. Pri koncertu sodeluje domači moški zbor, mešani zbor „Slov. pevskega društva“ in sestavljeni tamburaški zbor česko-hrvatsko-slovenski, po možnosti tudi kak solist-pevec.

3.) K plesu se najame 20 mož vojaške godbe; plesorednikom naprosi se na Dunaji bivajoč Slovenec, oz. za „Kolo“ in „besedo“ en Hrvat in en Čeh.

4.) Slavnost se priredi na korist društva, oz. fonda, ki se osnuje za oslavo petindvajsetletnice l. 1893. Tudi se takoj razpiše subskripcija med člani.

5.) Priprave za slavnost izvršuje odbor, pomnožen z revizorji in še petimi drugimi člani.

6.) Z ozirom na oslavo petindvajsetletnice pobira se, s tekočim mescem pričeni od vseh članov slavnostna naklada vsaj 10 kr. mesečno.

7.) Ves prebitok slavnosti ki naj znaša 50 for. pripada slavnostnemu fondu. Ako bi se ne doseglo toliko prebitka, ali bi bil celó deficit, pokrijejo to člani med seboj potom razdelitve. Troški za slavnost proračunjeni so na 400 for.

8.) Za oslavo petindvajsetletnice izvoli se poseben odsek.

Vspešnemu oficijelnemu delu sledila je živahna zabava, katero je vodil cand. jur. Zupanc.

Kakor smo poizvedeli iz pomnoženega odbora je izvršitev vseh vsprejetih točk zagotovljena. Program koncertu in plesu je sestavljen. Vse sodelujoče moči so preskrbljene. Dvorana in godba sta najeti in razni pevski in tamburaški zbori se uže vadijo.

Stalni moški pevski zbor „Slovenije“ obstoji iz 24 rednih članov društva in nekaterih drugih nedruštvenikov. Regens chori je cand. jur. Macák.

Sestavljeni tamburaški zbor sestoji iz zborov českých gospic iz „Slov. Besede“ in iz zborov „Zvonimir“-a in „Slovenije“. Šteje pa sedaj nad 40 članov. Vodja je Hrvat drd. med. Bartulić.

Česki „akad. spolek ve Vidni“ obhaja letos petindvajsetletnico svojega obstanka. Dunajski češki krogi bodo izvestno delovali na to, da se primerno slavje priredi važnemu društvu. Žalibog, da se češko dijaštvo le premalo briga zanj. Letos ima društvo 59 članov; na dunajskih velikih šolah pa se uči v tekočem letu do 600 dijakov česke narodnosti, katerih $\frac{9}{10}$ se kar nič ne briga za „akad. spolek“. Društvo se je pričelo sedaj nekaj bolj gibati, osnovalo je v zadnjem času tudi „literarni klub“. Upamo in želimo, da učaka lepšo bodočnost, nego mu je bila preteklost!

Česko akad. društvo „Slavija“ v Pragi imelo je 4. novembra svoj občni zbor za leto 1892. V preteklem letu imelo je društvo po poročilu odborovem 15 častnih, 94 prispevajočih in 1308 rednih članov. Dohodkov je bilo 4291 gld. v zimskem, 2902 gld. v letnem tečaju, razhodkov pa 4362 gld. v zimskem in 3125 v letnem tečaju. Od teh svot porabilo se je 450 gld. za knjige, 258 gld. za časnike, 318 gold. za reprezentacijo in 2250 gold. za najemnino krasne društvene čitalnice. Knjižnica obseza 5670 zvezkov. V čitalnici je razpoloženih 362 časopisov. V društvu samem obstoje 3 jezikovni poučevalni kurzi: poljski, hrvatski in ruski, nadalje 3 literarni krogi: moravski, nemško-francozki in slovanski in konečno še 7 stalnih odsekov: pevski, šahovni, tamburaški, borilni, turistiški, dramatiški in agitacijski.

Tekom leta priredila je „Slavija“ en ples, en koncert, en izlet, tri zabavne večere in en promenaden koncert z akademijo. Vsak teden shajali so se njeni člani k „čajevim večerom“, pri katerih so se razpravljali potom referatov najzanimivejši pojavi današnjega življenja. Kakor uže 22 let doslej izdala je tudi letos „Slavia“ „kalendař česk. studenstva“.

V jubilejni fond za leto 1891-92 vplačevalo je 174 članov po 10 kr. mesečno. Podporni komisija društvena je v celem razdelila 22 tovarišem 584 kosil. O veliki noči priredila je tudi neimovitim drugovom zabavni večer in drugi dan skupni obed v društvenih prostorih. Vsa praška akademič-

na društva zbirala so se tekom leta v naročaji Slavije.

Novim starostom je voljen I. U. Rašin podstarostom M. U. Dr. Tesaf, blagajnikom pa J. U. C. Šafař. Vivat, floreat, crescat!

Akad. društvo „Hrvatska“ v Gradcu obvestilo nas je, da si je za zimski tečaj 1892/3 izbralo v odbor: predsednikom stud. med. Cettolo, podpredsednikom stud. med. Vrbanica, tajnikom stud. jur. Poščića, poslovodjo stud. med. Medanića, blagajnikom Rabignonija, knjižničarjem stud. techn. Pappava, gospodarjem stud. med. Radovića. — Namestniki so: stud. med. Kalušić in stud. jur. Bielić, — revizorji: drd. ju. Ferri in drd. Lončarek. V obrambeni sod izvoljeni so: drd. jur. Bodlović, drd. jur. Dobrila in drd. med. Dubravčić.

Società academica italiana v Gradcu razpustilo je namestništvo radi nekega telegrama, ki ga je društvo oficijelno odposlalo, in v katerem se imenujejo južne Tirole „Venezia Tridentina“. —

Mensa academica na Dunaji daleko ni opravičila nad, s katerimi jo je revnejše dijaštvo pričakovalo in veselo pozdravilo. Od vseh stranij se čujejo pritožbe in mnogi dijaki opustili so naročitev jedil ter rajše zahajajo v privatne restavracije ali celó v ljudsko kuhinjo, kjer dobé za razmeroma manjšo ceno boljših in obilejših porcij. — Iskreno želimo, da bi se vse pomanjkljivosti odpravile ter da bi „mensa academica“ za-doščevala vsem opravičenim terjatvam.

Prodružnico vseučiliškega društva solnograškega bodo bajé v kratkem osnovali v Ljubljani. — Nam bi se videlo mnogo potrebnije, da se osnuje jednaka prodružnica v podporo dunajski in graški dijaški zalogi, nego da se naš slovenski denar trati za podjetja, katerih morda še mi dočakali ne bomo. — Bog ve, če nam sploh kedaj koristijo! Sicer pa želimo kar najboljši vspeh.

Pravoslavno fakulto so otvorili dne 15. novembra na veliki šoli v Sredcu, ki je doslej sestajala samo iz dveh fakult. Rektor Agura je prilikom slavnosti povdarjal napredek prosvete na Bolgarskem in izrazil up, da se v kratkem velika šola spremeni

v vseučilišče. V novo fakulto upisala se je nad 60 rednih in 40 izrednih slušateljev prava. Predavanje oskrbuje 11 izrednih profesorjev, večinoma sodnikov in odvetnikov.

Velika šola v Belemgradu obstoji doslej iz petih fakult, vendar še nima vseučiliškega značaja. V zadnjem času v vladnih krogih delujejo na to, da se otvori samovlastno vseučilišče in se tehnika in vojaška aka demija izločite kot posebni veliki šoli iz doslejšnjeh.

Pouk o somatologiji in o šolski higijeni uvede se po ukazu naučnega ministerstva na ljubljanski učiteljski pripravnici. Navedena predmeta bodeta predavala vlad. svetnik dr. Keesbacher in okr. zdravnik dr. Zupanc. Učna uprava je s tem ukazom zopet storila velik korak naprej. Vsaj je pa tudi na času, da dojdemo Francoze in Nemce v ljudskem šolstvu. Izvestno bodo posledice nove naredbe za naše šolstvo eminentne važnosti. Tudi telovadba uvedla se bode kot obvezni pouk na ljubljanskih dekliških šolah.

Društvo za podporo ubogih učencev in učenk na c. kr. obrtnih strokovnih šolah osnovalo se je v Ljubljani. Dobro je, da se naše občinstvo zanima tudi za najnovejše te šole. Želeti bi pa bilo sosebno, da bi se ga udeleževali najbolj interesovani krogi, in s tem pokazali, da jim je za nadaljni razvoj obrtništva. Če bodo učenci dovoljno podpirani, bodo gotovo v vedno večjem številu pohajali strokovne šole.

Slovensko planinsko društvo osnovalo se je v Ljubljani. Dne 13. nov. priredil je pripravljalni odsek v Hafnerjevi restavraciji dobro obiskan osnovalni shod. Začasni načelnik dež. ingénieur Hrasky otvoril je zborovanje in razložil na kratko pomen in namen društva. Na to je prečital tajnik pravila, katera so se z nekoliko spremembami vsprejela. V osnovalni odbor izvoljenih je po pravilih 9 članov. Predsednikom odbora je izvoljen g. Hrasky. — To društvo nam je bilo uže zdavna potrebno in ne moremo prehvaliti, da se je po dolgem trudu vendar osnovalo. Slovenske dežele so silno zanimive; uverjeni smo tedaj, da tudi

v narodno-gospodarskem oziru ne bodo dobre posledice osnovanju našega planinskega društva izostale. Vsemu dijaštvu pa priporočamo, da se toplo zanima za novo društvo in njegovo delovanje. —

„Minerva“, društvo českich gospej v Pragi deluje neumorno na prid českemu ženstvu. Ni dosta, da vzdržuje izvrstno urejen česki ženski gimnazij, sedaj polotilo se je še novega dela: Delokrog hoče razširiti v gimnaziju vzgojenim deklicam. Deputacija društva došla je k sekciskemu šefu dr. Kusi-ju v ministerstvo s prošnjo, da bi se dovolilo deklicam, ki so završile 6. razred gimnazija povoljno, pohajati farmakologična predavanja na vseučilišči. Prošnjo svojo utemeljujejo s pomankanjem farmacevtov, in s slabim gmotnim stališčem lekarjev na deželi, kateri si ne morejo jemati v službo dragih farmacevtov, pač pa bi dali radi svoje hčere poučevati lekarstvo. Sekcijski šef je deputaciji priznal istinitost njenega teženja in jej zagotovil svojo objektivnost. Društvo je sedaj sklenilo poslati prošnjo do ministerstva in do poslaniške zbornice. Stremljenje českega ženstva je popolnem naravno in opravičeno. Z veseljem pozdravljamo zavednost in treznost njegovo. Le tako je mogoče — naprej.

Dunajsko vseučilišče imelo je koncem prvega tečaja pretečenega leta 6220 slušateljev, koncem drugega pa 5121. Mej njimi bilo 4133—3426 Nemcev, 1112—936 Slovanov, 430—338 Madjarov, 242—207 Romanov in 203—214 družih narodnostij. Mej Slovani je bilo 324—268 Čehov, 359—299 Poljakov, 139—102 Srbov, 126—105 Hrvatov, 115—101 Slovencev in 47—43 Rusinov. — Promocij je bilo 623. 18 jih pripada bogoslovski, 202 pravoslovski, 346 medicinski in 57 filozofski fakulti. Mej njimi bilo je 9 Slovencev, 3 bogoslovci, 4 pravniki, 1 mediciner in 1 filozof. — Profesorjev in docentov je bilo na vseučilišči 385, mej njimi dva Slovenca: dvorni svetnik dr. Stefan iz sv. Petra pri Celovci in docent dr. Štrekelj iz Gorjanskega na Goriškem. Prvi se je habilitoval za fiziko l. 1858., drugi za slovensko filologijo l. 1886. —

Jezuvitski gimnazij otvori se v Ljubljani brž ko bode prost Wolfov fond, ki služi sedaj še izdaji slovensko-nemškega slovarja. Potreba tretjega gimnazija je očitna, kajti število ljubljanskega dijaštva narašča nerazmerno hitro. Jedina želja, katera nas za sedaj še navdaja, je slovenski pokuk na zagotovljenem novem učilišči. Oo. jezuviti se uže pripravljajo, da se preselijo v poljanski mestni okraj, v obližje Alojzjevišča, ki bode služilo novemu gimnaziju baje kot internat.

Prof. S. Rutar dobil je od učne uprave dopust za II. tečaj šolskega leta in nagrado 1000 gld. za potovanje v Rim in na Grško. Za naš narod bode imel ta študijski polet občečislanskega zgodovinarja izvestno veliko korist, ker se bode po njegovem povratku pričelo pač sistematičnejše razkopavanje prativornih in rimskih izkopin.

Fran vit. Močnik, dež. šol. nadzornik v pok., rodom iz Cerkna, umrl je v 78. letu svoje starosti, 1. dec. tek. leta v Gradcu. Slavni pokojnik bil je svoje dni vseučiliški profesor v Olomucu in šol. nadzornik na Kranjskem. Glas njegov je svetoven; po vseh avstrijskih nižjih in srednjih šolah rabijo njegove matematične knjige; za nas Slovence nima posebnih zaslug.

Osmo šolo ljubljanskega gimnazija zadel je tekem zadnjih štirih tednov britka izguba. Štiri ugledne tovariše, pridne dijake ugrabila jej je nemila smrt v tem kratkem času. Komaj so spremili tovariši jednega k zadnjemu počitku uže jih je v novič pretresla žalostna vest o izgubi drugega, tretjega in četrtega.

Dne 29. okt. umrl je pri roditeljih v Škofji Loki Maks Demšar, marljiv učenec, zvest tovariš in jako naroden mladenič. Na njegovem grobu žalovalo je vse škofovsko dijaštvo, ki je v njem izgubilo najobljubljenjše svojega prijatelja.

Dne 12. nov. umrl je Ivan Komp, sin c. in kr. brambovskega častnika, porojen v Kandiji pri Novem mestu. Zamrl bil je jako pobožen mladenič in se je pripravjal za vstop k beuronskim benediktincem, kamor ga je vleklo uže zdavna sree.

Dne 27. nov. usmrtil se je Anton Svetina nenadoma prišedši na svoj dom v Žerovnico na Gorenjskem. Od narave melanholik postal je pesniško navdahnjeni ranjki v zadnjem času umobolen. Vsak, kdor je poznal blagi značaj njegov, obžaluje smrt vrlega mladeniča.

Dne 5. dec. umrl je Pavel Schemerl, sin dvornega svetnika pri kranjskem namestništvu; bil je vrl in ugleden dijak.

Bog obvaruj ljubljanski gimnazij tako žalostne naključbe, kakor se ni pojavila uže dolgo vrsto let. Pokojni pa naj v miru počivajo!

Književnost in umetnost.

Leto 1892. premine v kratkem. Mnogo novega nam na polji književnosti in umetnosti ni prineslo, vender smemo zadovoljni biti s tem, kar se je storilo. Veliki Wolf-Pleteršnikov slovensko-nemški slovar je za vsem končan in skoraj izide. Tudi pravna terminologija se bliža svojemu dovršenju. Važnost tega dela je temvečja, ker bo poleg pravih pravnih pojmov in besedil, doneslo slovenskemu medicincu vse za sodno medicino potrebne termine. — Velikih samostojnih leposlovnih del izven okvira „Slovenske Matice“ nimamo znamenovati. Slednje društvo je kakor vedno, tudi letos izpolnilo svojo dolžnost. Okrožje njegovega delovanja pa se je z velikim Knez-ovim volilom za bodočnost razširilo. Velikanska naša družba „sv. Mohorja“ je do 350.000 iztisov svojih 6 knjig med narod poslala in tako čerstveno poskrbela tudi letos za posvetni napredek našega naroda. — Publicistika se je zopet nekoliko razširila in času primerno preosnovala. Mnogo listov izhaja sedaj na Slovenskem, morda preveč za gmotne naše razmere, vender še niso dovolj raznovrstni.

Tako zelo pogrešamo „Besedo“, katero je svoje dni „Slovenska Matica“ obljubila. Želeli bi tak jezikosloven list, želeli bi tudi, da bi bil sploh znanstven list. Morebitni deficit bi bogata naša „Sl. M.“ lahko pokrila. „Zvon“ naj bi bil potem seveda le leposloven list, a donášal naj bi v stalnih oddelkih

poročila o gojenji umetnostij, tako glasbe, dramatike, itd. po Slovenskem in drugih slovanskih deželah. „Beseda“ naj bi bila mej drugim bogo- in modro-slovcem to, kar je pravnikom „Slov. Pravnik“. Naši medicinci pa naj bi skušali pridobiti si hrvatski „Lječnik“ na enak način, kakor imajo naši in Hrvatki kolesarji sedaj svoj list „Hrvatsko-slovenski ciklista“. — Tudi našim obrtnikom bi izvestno „Obrtnik“, kakoršen je bil, ugajal. Da, potreben jim je, kakor človeku jezik: vanj naj bi polagali svoje želje, bodi si da izhaja uže sam ali kot priloga kakemu listu, kot n. pr. „Sl. Narodu“. — Politični listi imeli so do cela omejene delokroge, bodisi po čitateljskega kroga meri, bodi si po krajinah. Širjo slovansko politiko je tiral trezno in dosledno logično priljubljeni „Slovanski Svet“, ožjo slovensko za vse razumništvo „Slov. Narod“ z „Rodoljubom“, za ožjo duhovniško „Slovenec“ z „Domoljubom“. Po posamnih krajinah so delovali za Goriško „Nova Soča“, za Kranjsko „Novice“, za Koroško „Mir“, za Štajersko „Domovina“ in za Tržaško „Edinost“. Vsak teh listov je v svojem delokrogu izpolnil vestno svojo dolžnost. Poleg njih so izhajali še nekateri manjši listi in v nemščini pisani „Südsteirische Post“, kakor v italijanščini „Il Rinnovamento“, tudi „Diritto Croato“ oziral se je na slovenske razmere. Razne kmetijske družbe zalagale so svoja glasila. Zaveza slov. učiteljev vzdrževala je „Popotnik“-a kot skupno in „Učit. Tovariš“-a kot posebno glasilo. Za mladino sta pisala v razločeni smeri „Vesna“ in „Vrtec“, katerima se družijo kolikor toliko tudi „Dom in Svet“. Toliko o književnosti!

*V umetnosti pa nam je letos konstatovati velik napredek, kakoršen uže dolgo ne. „Glasbena Matica“ razvila se je tekom leta toliko, da moremo njen zavod brez skrbi uvrščati v isto vrsto z marsikakim učiliščem, katero se zove „konservatorij“, katero pa isto ime mnogo manj zasluži, nego bi je naša glasbena šola. Vspehi izvrstnega pouka se bodo pokazali ob kratkem po vsem Slovenskem in z njimi se bode dvignilo tudi merilo naše glasbe sploh. Uže

sedaj boljšajo glasbeno dovršeni koncerti njenega pevskega zbora okus občinstva vidno od nastopa do nastopa. Bog daj, da nam ostane veselje v našo bodočnost našega glasbenega društva neskaljeno, kajti ono bode vsekdar važno merilo prosvetnega položnja našega naroda! V tem smislu bi pa še želeli, da se kakor hitro možno pod vodstvom „Glasbene Matice“ združijo vsa glasbena društva slovenska v jedno trajno zvezo, ki bode živa garancija stalnega napredka naše glasbe. —

Nič manj nego uspehi na glasbenem polju, zanima nas naša dramatika. Slovensko gledišče, katero je vsled mnogih zaprek ostalo doslej v otročjih povojih, moralo je nastopiti na krat z vso močjo. Bali smo se s početka, da si ne bo moglo opomoči; sosebno nas je navdajala z nemirom malomarnost našega občinstva in neveliki početni vspehi. No, osveščeni smo, da je naša mlada Talija prebolela s pomočjo rezke, a potrebne kritike teško svojo bolezen in da nam še tekom sedanje sezije dokaže, da imamo več pričakovati od nje, nego smo si kedaj usodili upati.

Koledar družbe sv. Mohorja za l. 1893. prinaša poleg navadnega koledarskega dela imenik udov in mnogo leposlovnega berila z veliko lepimi podobami. Da je odbor, kljub mnogim nasprotnim izjavam, obdržal imenik, ki obsega celih 132 strani, za to je imel svoje tehtne razloge. Vender mislimo, da bi se dal za četrtino skrajšati, ako bi se dosledno uvedla okrajšava lastnih imen, ki se doslej navadno cela izpisujejo, opomnilo se naj bi, da je n. pr. J. = Josip, Iv. = Ivan ali Janez, A. = Anton, F. = Fran, M. Marija itd. uvedó naj se kratice za stanove, n. pr. dek. — dekan, žp. = župnik, k. = kaplan, uč. = učitelj, ž. = župan, tg. = trgovec, ps. = posestnik. Tudi nam je neučeno, zakaj ima neki poverjenik pripisano „c. in kr. nadporočnik“, ko ima dotično vojaško dostojanstvo le v rezervi. — Tako pridobilo bi se mnogo prostora za leposlovje.

Leposlovni del obsega poleg nekaterih pesnij več prav zanimivih spisov; n. pr. „Krištof Kolumb“ v spomin 400 letnice odkritja

Amerike spisal I. V. ustregel bode izvestno zelo našemu narodu, ki broji v Ameriki lepo število svojih sinov, ter se uže radi tega zanima za ta del naše zemlje.

G. Navratil nadaljuje opis dunajskega mesta; spis prepletel je z mnogimi dvotipi in mičnimi dogodbicami. Prijal bi narodu izvestno še bolj, da pisatelj ne uhaja od jednega predmeta na drugi, kar priprosti čitatelj težko zasleduje. Nekateri dovtipi so preveč trivijalni, omenjam le onega, da telegraf ni v sorodu ni s teletom, ni z grofom, kar pa g. pisatelju tako ugaja, da ga ponavlja na istej strani, in pa „Sauerampfer = Sautrampel“, — ki vrh tega onemu, ki ne zna nemščine, ni razumljiv. — G. Barlé podaja sam mične opise razstav v Pragi in v Zagrebu. — G. dr. A. Medved opisal je zanimivo in spodbudno življenje kardinala Ledochowskega, — Radinskega pravljica „Zlati orehi“, — in Steklasova povest „Bog ne zapušča sirot“ ste sicer kratki, a mični in zanimivi. Statistika o ljudski štetvi in nekateri gospodarski spisi sklepajo bogato zbirko spisov letošnjega koledarja.

Janez Cigler. V spomin stoletnice njegovega rojstva spisal Iv. Vrhovnik. Izdala in založila dr. sv. Cirila in Metoda v Ljubljani. — Lep spominek postavil je vrli pisatelj s knjižico možu, ki je v svoji „Sreča v nesreči“ podal svojemu narodu prvi in med ljudstvom svoj čas najbolj priljubljeni poljudni roman. Cigler stekel si je je velike zasluge in si zaslužil slavno ime in — trajen spomin. —

Andrej Komel-Sočebanski, pisatelj in zalagatelj slovenskih vojaških naučnih knjig, umrl je 12. nov. t. l. v 64. letu svoje starosti v Gradcu. — Rodil se je v Solkanu, oče njegov bil je kovač; sin se je učil na realki, in v učiteljišči, a dovršivši svoje nauke, potrjen je bil v vojake. General, kateremu je bil prideljen, vzel ga je kot vzgojitelja svojih otrok, na njegovo priporočbo postal je učitelj v vojaškem vzgojevališču v Cedadu, pozneje v Belunu. — Po šestletnem učiteljevanju premeščen bil je zopet k polku in služil kot častnik v raznih garnizijah. L. 1886. postal je major in bil po-

vzdignen v plemstvo. Naselil se je kot vpo-kojenec v Gradcu. — L. 1866. oženil se je na Dunaju z gđc. Ido Rössl — Komel je bil iskren domoljub, z velikim trudom in obilnimi troški izdajal je prevode vojaških službenih knjig in tako ustanovil slovensko vojaško književnost. Pogreba, ki se je vršil z običajnimi vojaškimi častmi, udeležilo se je tudi slov. akad. društvo „Triglav“. Blag spomin vrlemu rodoljubu! („N.-S.“)

Vestnik šolske dr. sv. Cirila in Metoda. VI. Izdalo in založilo vodstvo. V Ljubljani. Kat. tiskarna. 1892. — Knjižica obseza na 88. straneh popis sedme redne skupščine, darove, imenik podružnic, pokroviteljev, vodstva in društvenih zavodov. — Družba ima sedaj 120 podružnic, 83 pokroviteljev, 851 ustanovnikov, 4147 letnikov in 3482 podpornikov, skupaj 9007 članov. 13% vseh prispevkov je dala Ljubljana, 25% ostala Kranjska, 23.5% Štajerska, 21.5%, Trst, 8.5% Goriška, 8% Goriška 0.5% Istra. Premoženje znaša 11.992 gld.; dohodkov je bilo 9.905 gld., stroškov pa 8.557 gld. Z malimi svojimi dohodki vzdrževala je blagovestna družba 7 šolskih zavodov, a 5 jih je podpirala. —

Das Recht und die Pflicht, die Czechen und die Slovenen zu germanisiren zove se knjižica, katero je izdal prefekt in knjižničar terezijanske akademije na Dunaji, česki renegat dr. M. Ratkowsky. Dokaz je brezmerne nesramnosti in strastne oholosti pisateljeve — a tudi pravicoljubnosti gotovih krogov, katerim kar nič ni za vsa v drž. osnovnih zakonih izrečena načela, da si le obdrže gospodstvo. — In vse to leta 1892!

„Luna sije“ krasno slovensko narodno pesen — saj to je postala v istini uže davnaj blagglasna melodija Fleischmanova na besede Prešernove, — prinaša „An der schönen blauen Donau“ v št. od 15. nov. Samospjev in spremljevanje glasovirja priredil je G. A. Schmid po svoje in moramo reči, da nam je prvotna melodija tisočkrat bolj všeč nego „po tujčevih nazorih popravljena“.

Kr. česko deželno gledališče slavi letos tridesetletnico svoje samostojnosti. V slavnostno predstavo izbrali so Smetanovo ne-

dosežno: „Prodana nevesta“. — „Dalibor“, opero istega skladatelja, je vsprejela dunajska dvorna opera v svoj repertoar in jo bo predstavljala še v tej sezoni. — Kovarovičeva nova opera: „Noc Šimona a Judy“ dosegla je v praškem „narodnem divadlu“ sijajen vspah. — Čehi dosegli so visoko stopinjo gledališke dovršenosti v kratkem času. Bog daj, da so našemu gledališču zvezde vsaj pol-toliko mile!

Listnica.

Gdč. F. V. v Lj. Hvala lepa za spis, ki pride na vrsto v novem tečaju. Izvolite nam večkrat kaj poslati.

„Ljuboslava.“ Vašo razpravo priobčimo ob priliki. — Zeló nas veseli živahno zanimanje vrlega slovenskega ženstva za naš list. V prih. tečaju obračali bomo posebno skrb in pozornost na članke, tičočee se ženskih vprašanj. — S tem hočemo pokazati, da cenimo in hvaležno priznavamo njih sodelovanje. —

„Jaroslav“ v C. Hvala za poslano! Kar bode vstrezalo namenu našega lista, priobčilo se bode o priliki. Dopoljšite, kar Vam drago, ako treba, dogovorili se bomo v „listnici“. Kar zadeva premije, katere razpisuje dr. Mahnič raznim šolskim nalogam, ne obsojamo te stvari tako ostro. Dopoljšjejo mu svoje umotvore večinoma dijaki iz najnižjih gimn. razredov, ko nimajo še zadostne samozavesti, temveč delajo pod tujimi vtiski in pritiski. Da bi se s temi „Judeževimi groši“ prodali dotični dijaki njemu in njegovim pristašem tudi za poznejše življenje, tega nikakor ne verujemo. Obžalovati je pač, da si skuša s takimi sredstvi pridobiti vpliva med mladino. — Na zdar!

G. V. Ž. v Lj. Ustregli bodemo Vaši želji. — Želimo najboljšega vspaha!

„Branislav.“ Poslane pesnice, dasi prešinjene pravim domoljubjem, niso za natis. Morda se Vam posreči s časom tudi popolnost v obliki.

„Podkrimski.“ Kar se tiče dr. Mahničevega „R. K.“ zavrnilo so ga uže slov. velikošolci zadostno. Mi bi le v najskrajnejšem slučaju in samo prisiljeni, pričeli polemiko; a tudi tedaj popolnoma stvarno, nikakor ne osebno. Radi tega sedaj ne priobčimo Vašega spisa, kar nam blagovoljno odpustite. —

?— „Singe, wem Gesang gegeben“. Mi nečemo mladih talentov dušiti; ali da bi ustrezali prošnjam mnogih pesnikov, ter podajali obširne in ostre kritike, ne dopuščamo nam prostor. Razven tega bi se jim najbrž tudi zamerili, kar pač ni „največje hudo“, ali potrebno in prijetno pa tudi ne. — Kar je porabno, se prilično natisne: kar se ne sprejme, ne vstreza našemu listu; s tem naj se dotičniki zadovoljijo. Mi objavljamo v „listnici“ le sem ter tje najoriginalnejše abnormitete drugim v svarilo. Želeli bi, da si ne prizadeva vsakdo postati pesnik po božji milosti, temveč raje skuša napisati kaj poučnega ali zabavnega v nevezani besedi.

Vse gg. naročnike, ki so nam z naročnino še kaj na dolgu, prosimo, da prilože dotične zneske pri obnovitvi naročnine. Žalostno je, da moramo nekatere tolikokrat opominjati. Mi lista nikomur ne usiljujemo, a opravičeni smo zahtevati od onih, ki so ga redno prejemale ves tečaj, da store svojo dolžnost. List prizadeva nam toliko troškov, da nam ni mogoče, nego zopet in zopet iztirjavati dolgove. Upamo, da ta poziv na poštenje naših naročnikov ne ostane brezuspešen.

„VESNA“ izhaja po jedenkrat na mesec na celi poli ter stane za vse leto gld. 1:50
 Rokopise in dopise sprejema: Uredništvo „Vesne“ na Dunaji, Wien, VIII., Wickenburggasse, 12; naročnino Dragotin Hribar v Celji, Graška cesta, 1.

Tiska in zalaga D. Hribar v Celji. — Odgovorni urednik Srečko Magolič.

